

COMO

*Magazyn studentów
i absolwentów UAP
University of Arts Photography
Students & Graduates Magazine*

8.1
wydanie internetowe
online issue

OD REDAKCJI/ FROM EDITORIAL TEAM

Zapraszamy do
zapoznania się z wydaniem
internetowym COMO
Magazine, czyli Como
#8.1. Jest to wydanie
poszerzające papierową
publikację COMO #8,
w której zdecydowaliśmy
się wyróżnić więcej
ciekawych prac
wyłonionych z konkursu
Open Call: UPS!

We would like to invite
You to take a look at this
web-only version of our
magazine. The #8.1 is an
extended version of
UPS! Open Call section,
presented in the 8th issue.
In it, You will find even
more interesting artworks
which are related to the
topic of mistake and error.

REDAKCJA/EDITORIAL TEAM

Magda Pacek

Agnieszka Zdziabek

Tobiasz Jankowiak

Artur Szparaga

OPIEKUN PROJEKTU/SUPERVISOR

Michał Bugalski

OKŁADKA/COVER

przód/front

Mateusz Kiszka

Animalsi

tył/back

Olka Van,

Wszystko będzie dobrze

SKŁAD/EDITORIAL DESIGN

Agnieszka Zdziabek

Zachar Szerstobitow

FOTOGRAFIA/UPS

UPS | POZNAN

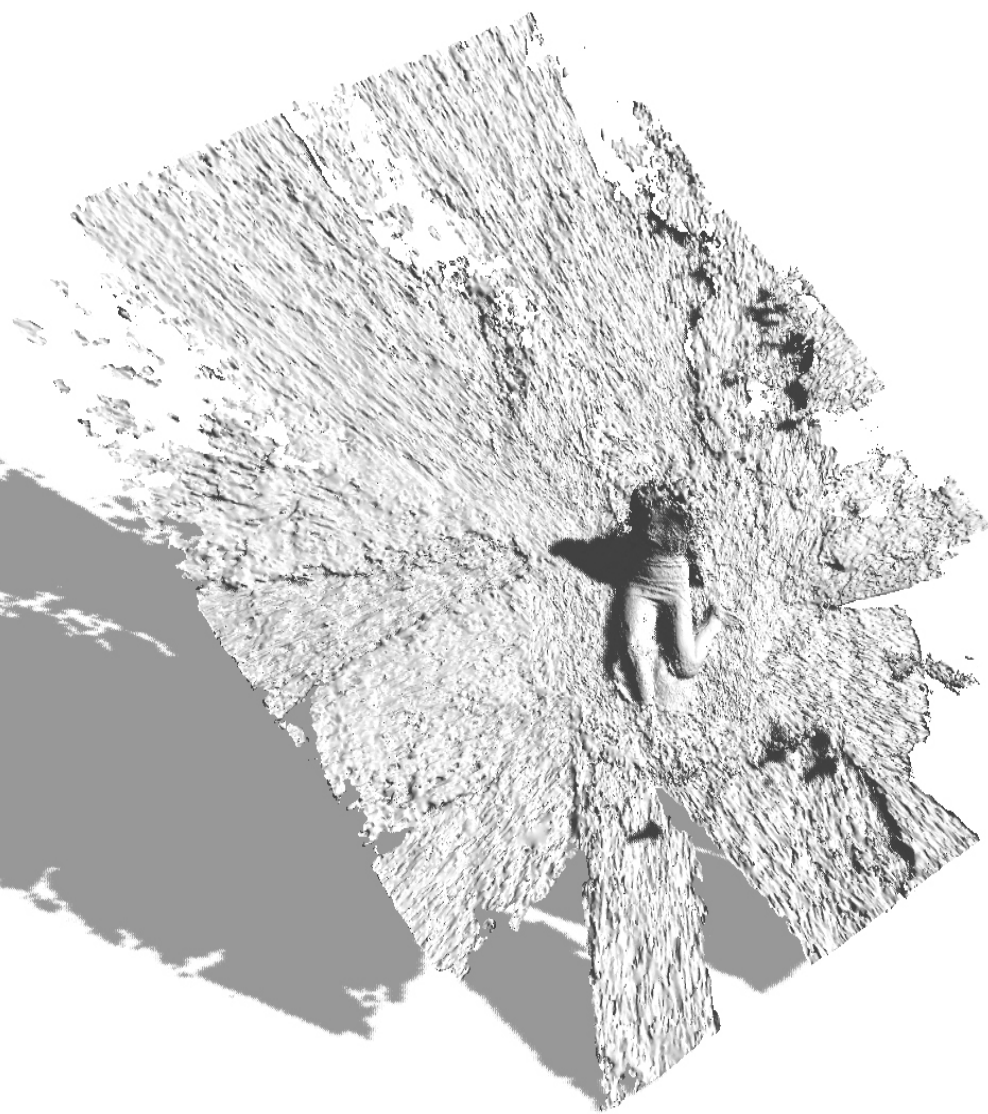
SPIS TREŚCI/ INDEX

Jadwiga Subczyńska	4
Szymon Stępnia	10
Paulina Mirowska	12
Agnieszka Hinc	16
Bartłomiej Ponikiewski	20
Maciej Gąbka	24
Olga Van	28
Mateusz Kiszka	32
Wojciech Ulman	38
Katarzyna Ramocka	41

Jadwiga Subczyńska

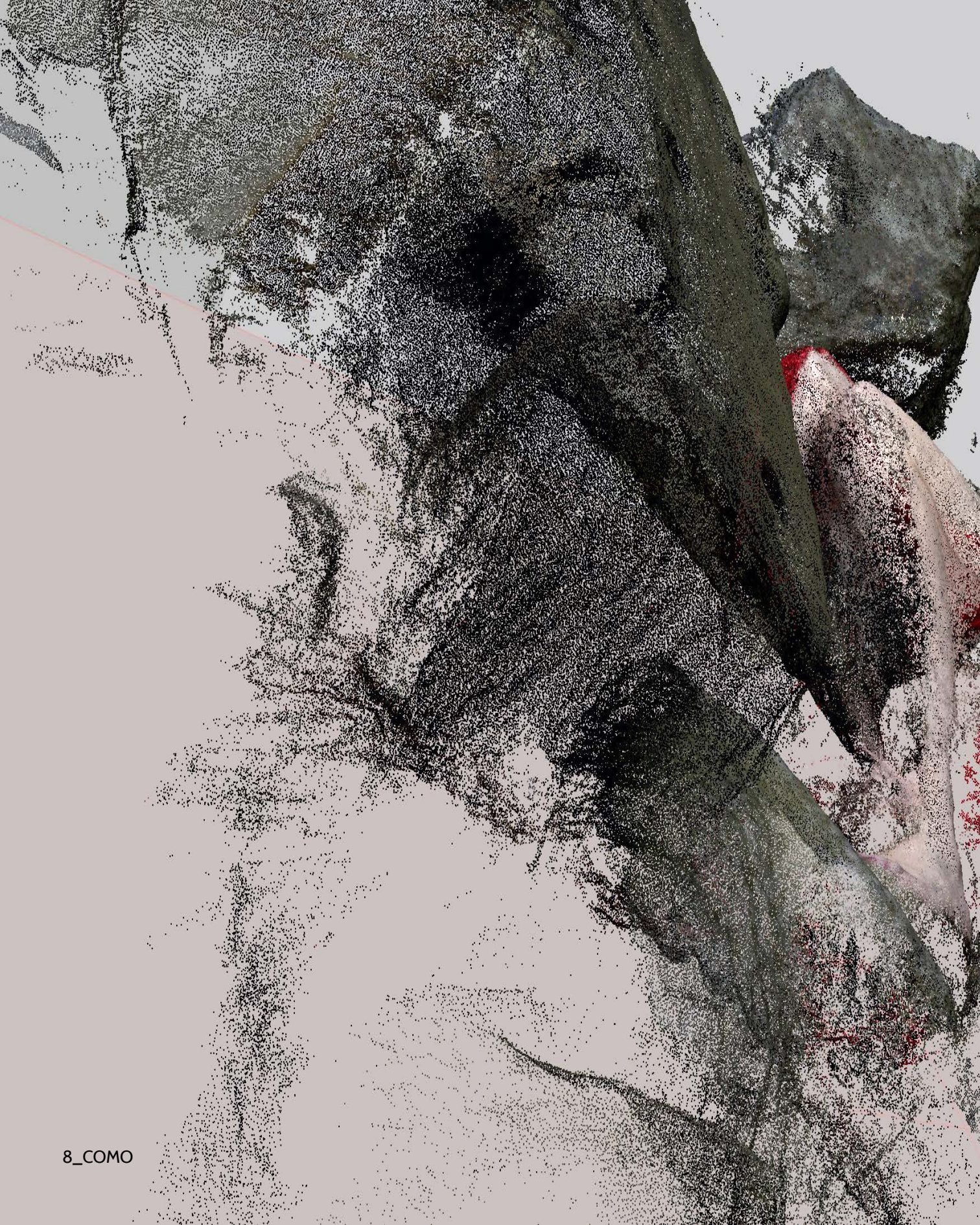
W moich działaniach w obrębie wykorzystywanego programu, jak w próbie rozmowy z maszyną, zacierają się granice między kontrolowanym, a pozbawionym kontroli, wkrada się poetyka błędu. Skupiam się więc na testowaniu rzeczywistości na poziomie dotarcia do formy pierwotnej, porównywaniu widzenia mojego subiektywnego „ja” z widzeniem maszyny, która w ramach kontrolowanego otrzymuje porcję danych i generuje obiekt przestrzenny. Powstały obiekt na pewnym poziomie budzi zaufanie, przypomina mi rzeczywistość oglądaną przez moje subiektywne „ja”, po chwili dostrzegam jednak różnice, niewinne odstępstwa. U maszyny nie wywołują one emocji, są jedynie dziurami w bazie danych. Subiektywne „ja” zaś uwodzą poetyką błędu. Błąd rodzący się poza moją kontrolą budzi dziwną ciekawość, a jego losowość przypomina mi o wielości sposobów patrzenia na widzenie.

Either in creations within the programme used by me and in repeated attempts to communicate with machine, a boundary between controlled and the one deprived of control is blurred. Because of that, I focus on testing reality on certain levels trying to reach primary form. I compare perception of subjective „self” with one of machine which receives a portion of information and generates a spatial object. Created image inspires confidence up to a certain point, where I can point out small differences between it and the image perceived by the subjective „self”. Machine is incapable of feeling these differences. To it, they are merely holes in the database. To me (to the subjective „self”) they seem seductive. Defect created without my control over it arouses curiosity and its random character reminds me about the multiplicity of ways of perceiving „seeing”.

Szymon Stępniak

Szymon Stępniak - ur. 1994, ukończył studia I stopnia Historii Sztuki na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (2016), pracował przy programie rezydencji artystycznych A-I-R Laboratory, Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski w Warszawie (2014-2016), Muzeum Fotoatelier Seidel w Czeskim Krumlowie (2014 r.), Movimento Identita Transessuale w Bolonii (2015), oraz Fundacji InSitu w Sokołowsku (2016). Zamieszkały w Portugalii, od września 2016 r. w ramach programu Erasmus + współpracuje ze Stowarzyszeniem Psientifica przy projekcie edukacyjnym „EU Culture @ Águeda”.

Szymon Stępniak – born in 1994. Graduated from the Academy of Fine Arts in Warsaw, where he studied History of Fine Arts (2016). Worked at the A-I-R Laboratory residence programme; Centre for Contemporary Art Ujazdowski Castle (2014-2016); Museum Fotoatelier Seidel (2014); Movimento Identita Transessual in Bologna (2015); Insitu Foundation (2016). Currently, Szymon lives in Portugal, where he participates in Erasmus+ and works at the Psientifica organisation, where he works on „EU Culture @ Águeda” educational programme.

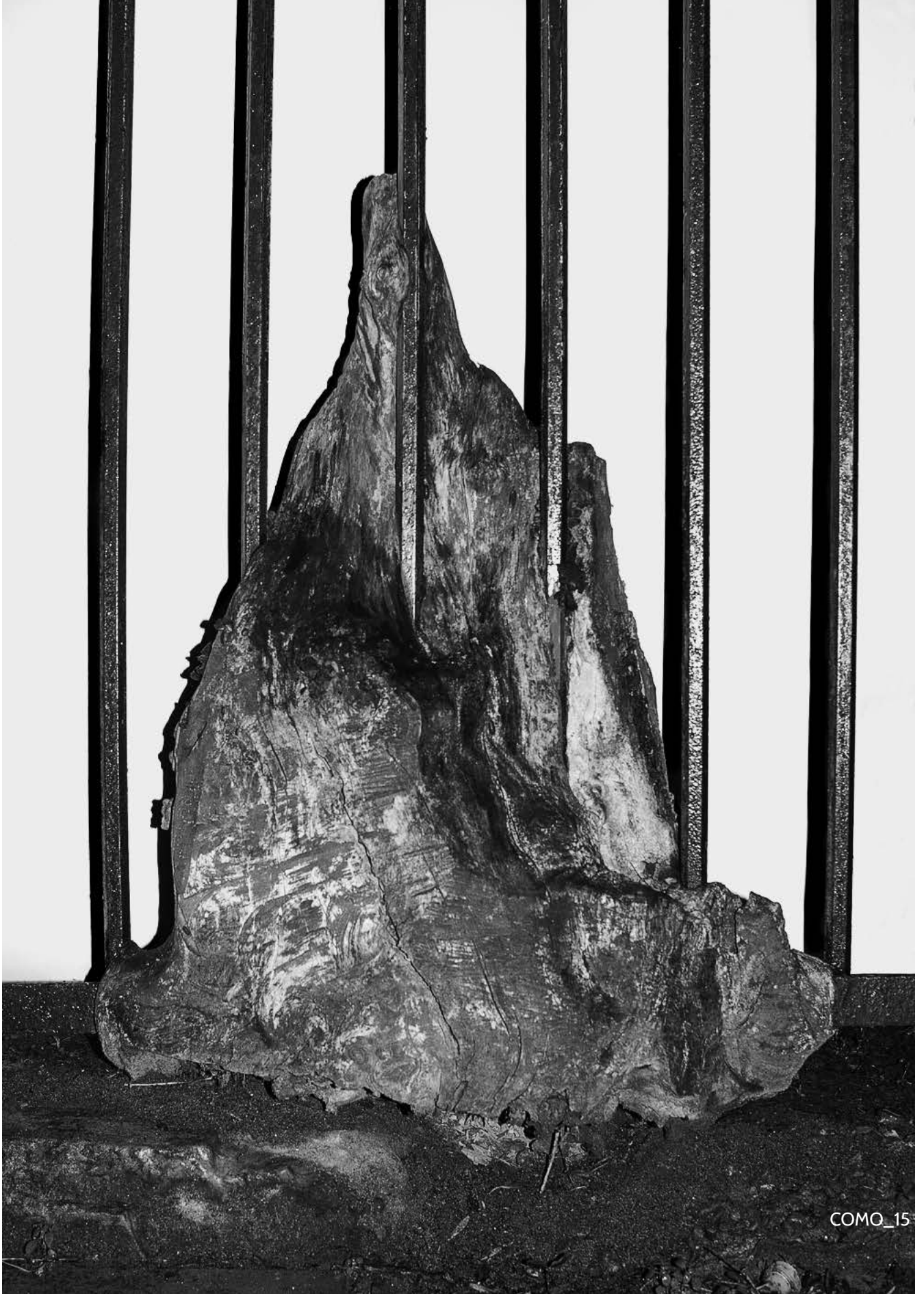
Paulina Mirowska

Urodzona w 1987 roku w Warszawie.
Absolwentka wydziału Komunikacji
Multimedialnej Uniwersytetu Artystycznego
w Poznaniu, kierunek Fotografia.
Wykładowczyni Fotograficznych Technik
Analogowych m.in. w
Warszawskiej Akademii Fotografii. Od 2011
Laborantka Pracowni Fotografii na Akademii
Sztuk Pięknych w Warszawie na Wydziale
Grafiki. Członkini grupy twórczej Suffit oraz
grupy "JEST". Współzałożycielka grupy
fotograficznej Kontener. Obecnie pracuje nad
założeniem wydawnictwa fotograficznego.

Born in Warsaw, 1987. Graduated from Multi-
media Communications at the University of Arts
in Poznań. Analogue Photography Techniques
lecturer at the Academy of Photography in
Warsaw. Since 2011, lab assistant in the depart-
ment of Graphic Design at the Academy of Fine
Arts in Warsaw. Member of „Suffit” creative
collective and „JEST” group. Co-founder of the
photographic group, „Kontener”. Currently, she is
trying to create a photographic publishing house.

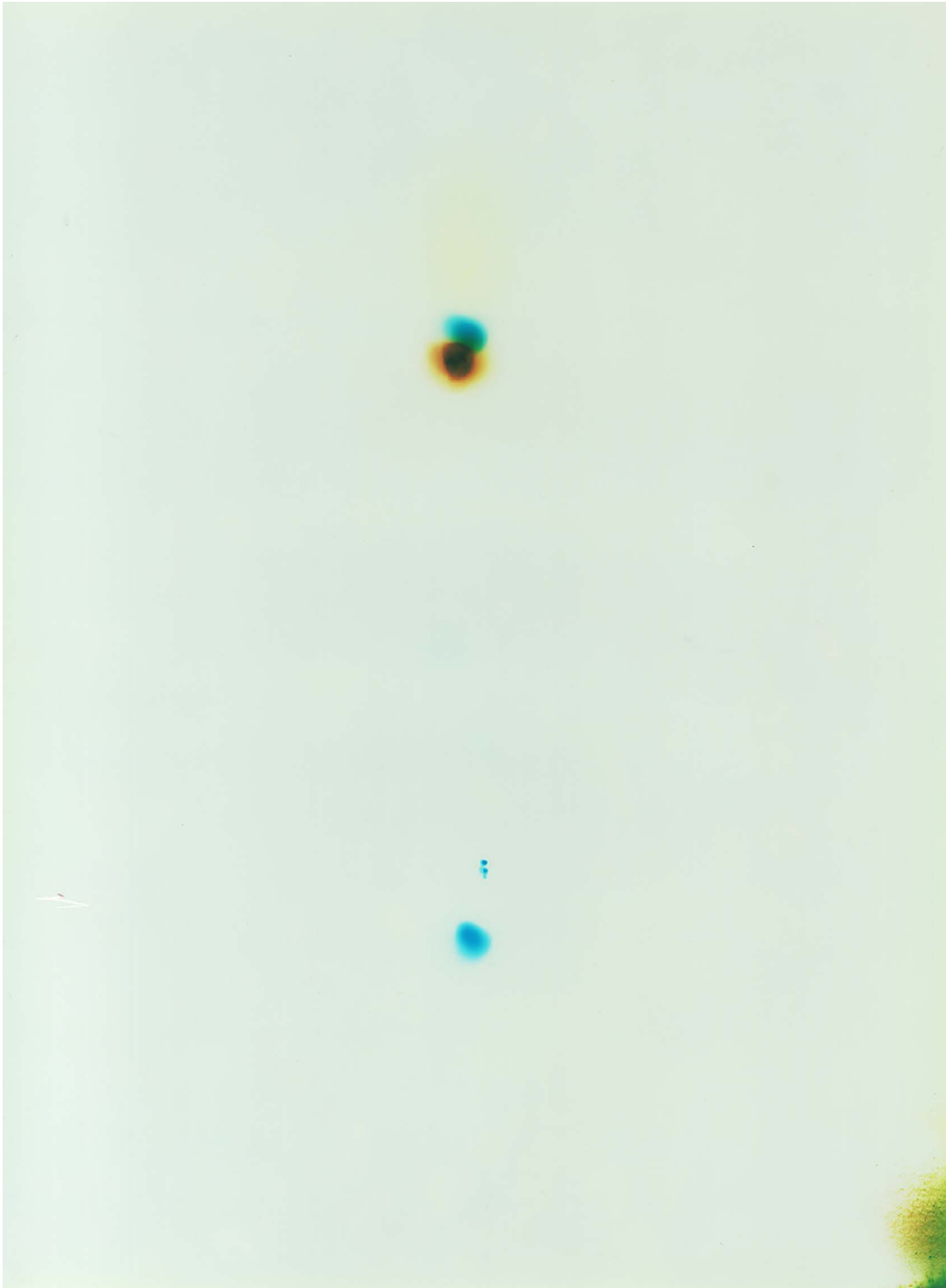
Agnieszka Hinc

Urodzona 10.04.1995r. w Wągrowcu. Studentka drugiego roku fotografii na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu.

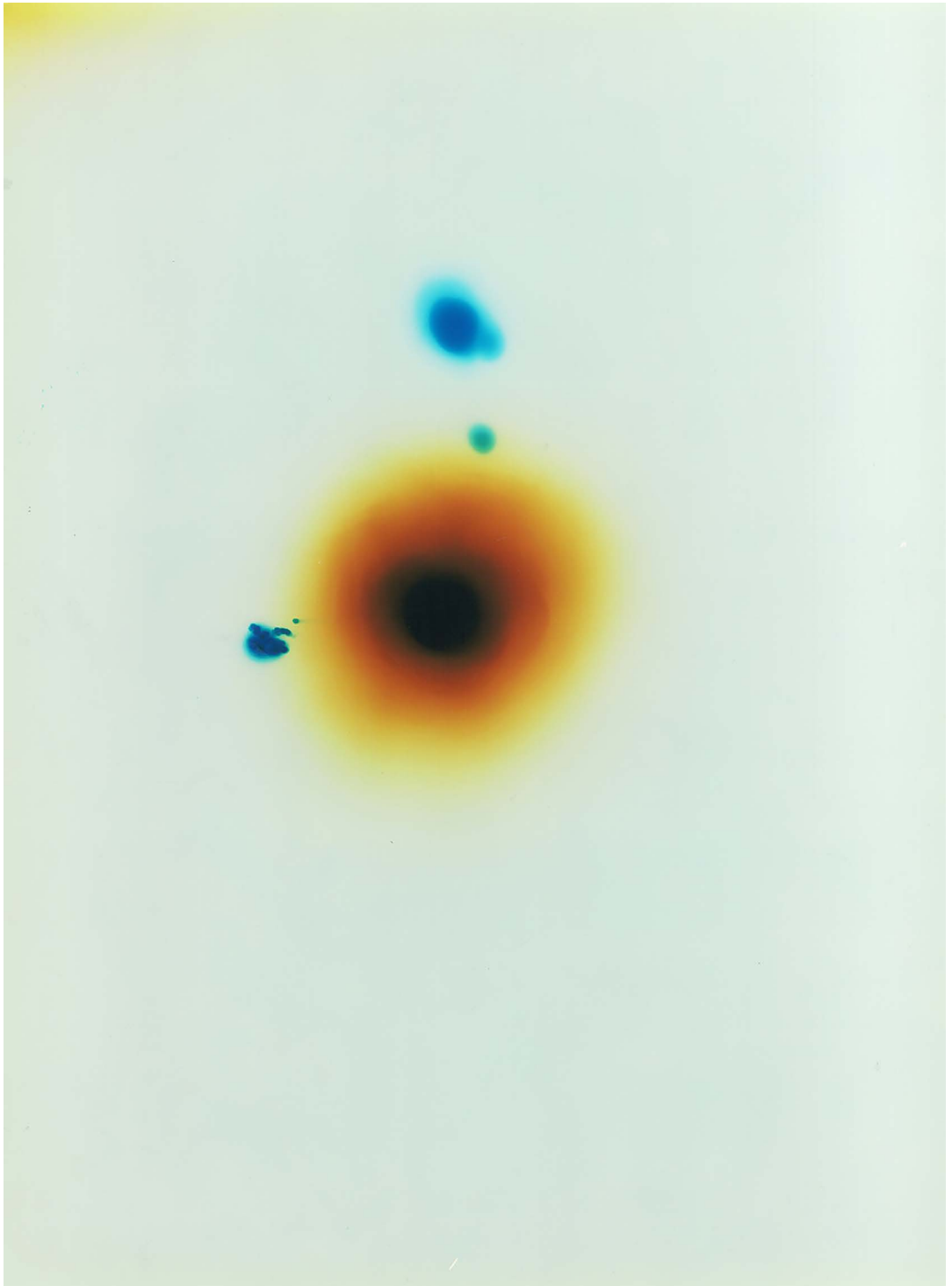
Należała do grup Odbitka i Ciemnica, skupiającymi się na odkrywaniu i eksperymentowaniu z tradycyjnymi technikami fotograficznymi.

Obecnie skupia się na zgłębianiu fenomenu ciała, percepcji oraz czasu i innych od tego wymiaru zależnych.

Born in Wągrowiec, 1995. Undergraduate student of Photography at the University of Arts in Poznań. Former member of „Odbitka” and „Ciemnica” photographic collectives, which are focused on the topic of experimental photography and analogue techniques. Recently, she has been working on exploring phenomenon of body, perception and time.

Bartłomiej Ponikiewski

Bartłomiej Ponikiewski (1983). Mieszka w pobliżu Morza Bałtyckiego. Absolwent Politologii na Uniwersytecie Gdańskim oraz Fotografii na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu. Prowadzi badania dotyczące rewaloryzacji powojennej architektury.

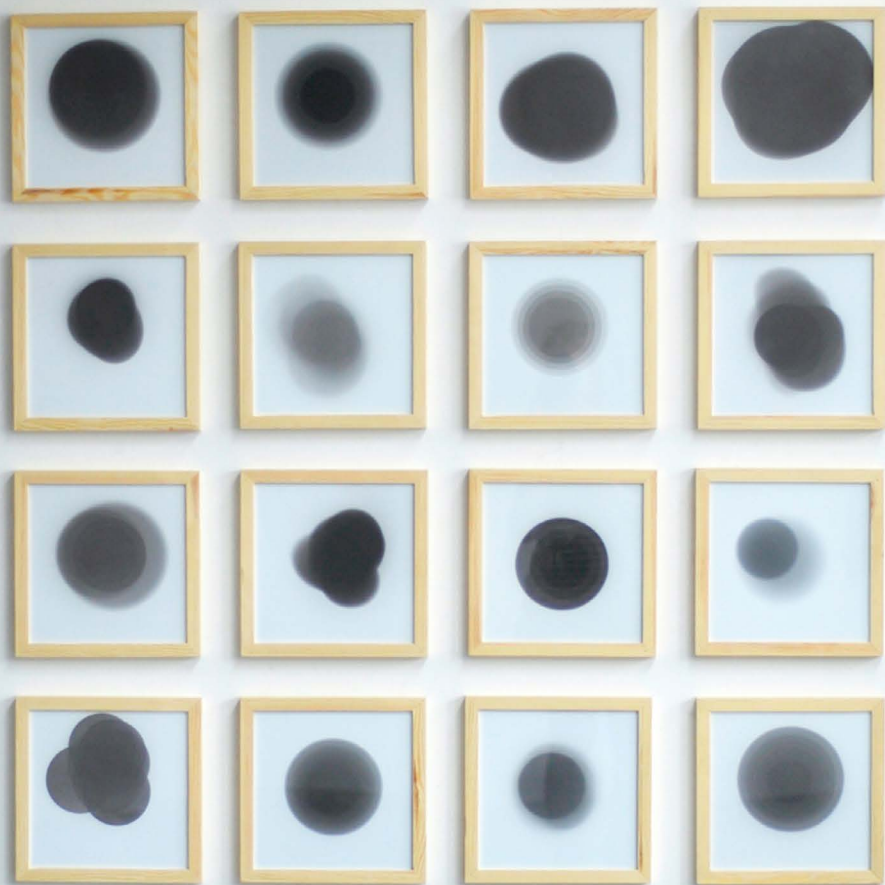
Born in 1983. Currently lives nearby Baltic Sea. Graduated from political science at the University of Gdańsk and photography at the University of Arts in Poznań. He conducts research on restoration of post-war architecture.

Maciej Gąbka

Urodzony 1993 r. W latach 2010 – 2012 uczestniczył w warsztatach w Lubelskim Instytucie Architektury i Sztuki. W 2012 roku rozpoczął studia na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu, na wydziale Grafiki i Komunikacji Wizualnej, kierunku Grafika Warsztatowa. W 2015 roku obronił dyplom licencjacki w pracowni prof. M. Pawłowskiego. Obecnie student drugiego roku studiów magisterskich.

Born in 1993. From 2010 to 2012 he has participated in workshops at the Institute of Fine Arts and Architecture in Lublin. In 2012 he started Printmaking studies at University of Fine Arts in Poznań. In 2015 he received Bachelors diploma in prof. M. Pawłowski's Studio. Currently he studies on second year Master's Degree.

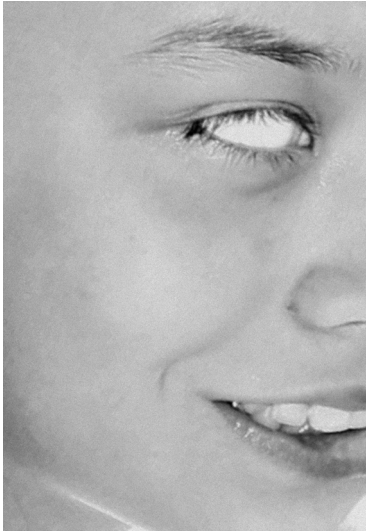

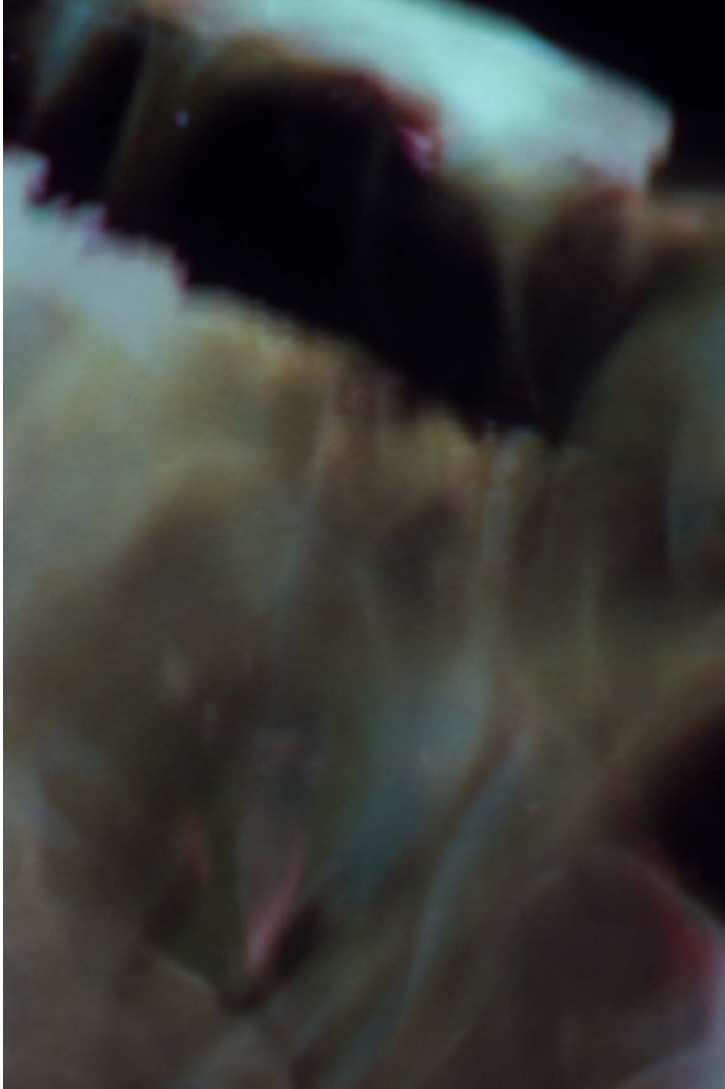
Olka Van

OLKA VAN – rocznik '94; pochodząca z Jasła studentka III roku fotografii w Łódzkiej Szkole Filmowej; laureatka konkursu Neutral Density Photography Award 2015 i finalistka Debuts 2016.

Born in 1994, in Jasło, Olka Van studies 1st degree Photography at the Łódź Film School. She is the winner of Neutral Density Photography competition in 2015 and finalist of Debuts 2016.

Mateusz Kiszka

Dlaczego psy mają zimne nosy? Na to pytanie naukowcy już znaleźli odpowiedź, mianowicie nos stale jest zwilżany dzięki wydzielinie licznych gruczołów, które w nim się znajdują. Dalej jest coś o śluzach i zbieraniu cząsteczek w wodzie. W moim projekcie nie szukam racjonalnych – naukowych odpowiedzi dotyczących zachowań zwierząt. Staram się uchwycić to co dzikie, prawdziwą naturę zwierząt, którym przyszło żyć w środowisku stworzonym przez człowieka i przez niego kontrolowanym. Pytania zadaję z perspektywy ciekawskiego człowieka, który niewiele rozumie z języka naukowców, ale, którego interesuje natura zwierząt, ich psychika i to jak one postrzegają nas, ludzi. Czy odbierają nas jako intruzów i barbarzyńców, którzy z różnych powodów wyciągnęli je z ich naturalnego środowiska, zaadaptowali ich przestrzeń życiową do swoich celów? Czy jako przyjaciół, którzy stworzyli im nowy dom, karmią i wychowują?

Why dogs have cold noses? Answer for that question has already been found by scientists – dog's nose is constantly moistened by secretions of many special glands placed on it. There is also something about slimes and gathering of molecules in water. In my research, I am definitely not looking for scientific ways of approaching and answering questions that concern animal behaviour. Instead, I concentrate on the wild, real site of those animals, which have to exist in an environment created and controlled by humans. My questions come from sheer curiosity about how animals perceive us. Are they afraid of humans? Do they perceive us as intruders, barbarians who, for different reason, took them out of their natural habitat – adopted their everyday-live area for their own purpose? Or do they see us as friends who created a new home for them, who feed, raise and care for their lives?

Wojciech Ulman

„Sinusoida zdarzeń”

Model czasoprzestrzeni poddany badaniu.

Odkrywanie kolejnych warstw.

Kolejnych znaczeń.

Farba zakrywa poprzednią farbę.

Symbole radykalnych ugrupowań przenikają
się na murach.

Pokolenie za pokoleniem.

Jedno wypiera drugie.

Modernizm zakrywa secesję.

Małpa staje się nadczłowiekiem.

Zniszcz siebie i stwórz na nowo!

Kolejny Manifest.

Czym różni się ten od poprzedniego?

Zniszcz 2000 lat kultury!

Sinusoida zdarzeń zmienia amplitudę.

A model of space to explore.

Discovering layers upon layers.

Further meanings.

Paint covers previous paint.

Symbols of radical groups overlap on the walls.

Generation after generation.

One pushing the other.

Modernism obscuring art nouveau

A monkey becomes a super-human.

Destroy and create yourself a new!

Another Manifesto.

What is the difference between this one and the
one before?

Destroy 2000 years of culture!

A sine wave of events changes the amplitude.

Katarzyna Ramocka

Projekt narodził się podczas poszukiwań starych zdjęć w archiwach użytkowników internetowych galerii. Wykorzystując swoją fascynację archiwami rodzinnymi, postanowiłam wkraść się w cudze wspomnienia. Jedną z głównych kategorii są rodzinne fotografie z lat 60, 70. W cyklu wykorzystuję zdjęcia, które po ingerencji w programie graficznym, nie zawierają osób. Obraz zostaje zaburzony. Działanie, które wiąże się z moim gestem wycinania ma związek z faktem bycia intruzem i czynności, która jest nie do powtórzenia. Fotografie, które były kiedyś dla kogoś bliskim wspomnieniem, zostają zmanipulowane przez osobę, która nie ma z nimi żadnego związku. Wykorzystuję technikę jednorazowego usuwania, bez wpływu na to, jak zostanie to obliczone przez program. Projekt przeobraził się w pewną intensywną intymność wtargnięcia przez obcego człowieka w czyjąś prywatność. Nadużycie jej spowodowało wprowadzenie dezinformacji. Fotografia rodzinna stanowi symbol braku upływu czasu – spotkania, krajobrazy, osoby zamrożone w pewnym momencie ich życia, które działają jak maszyna, która przywołuje wspomnienia. Które nie są nasze. Nigdy nie będą. Pamięć, którą nie znam i nie powinnam mieć na własność.

This project started when I was looking for archive photos of web galleries' users. Using my fascination with family archives, I decided to creep into somebody's memories. Family photos from 60's and 70's, mainly. In this series I use photos which, after interfeeration with usage of a graphic programme, are deprived of people originally portrayed in them. Image is distorted. Gesture of cutting those photos is always a unique, one-time event. Through it, I become an intruder. Photos that once were someone's intimate memories, are manipulated by a stranger. In my work, I use erasing options of a computer programme. I have no control over the way in which portrayed people are removed from pictures, as the programme has its own, mechanical ways of calculating the process of erasing. This project has become an intense experience of invading someone's privacy. It creates disinformation. Family photographs are a symbol of time that was frozen – meetings, landscapes, people portrayed and stopped in an infinite loop. They are machines that bring back memories. Memories that are not and never will be ours. Memories which I don't know and which shouldn't be owned by me.

